



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrala a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci

žalobce **Ing. K. B.**, narozeného xxx
bytem v xxx
zastoupeného JUDr. Gabrielem Brenkou, advokátem
sídlem v Praze 1, Štěpánská 17

proti
žalovanému **Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a
Agrární komoře České republiky, IČO 48135313**
sídlem v Praze 1, Vladislavova 1390/17
zastoupenému JUDr. Petrem Poledne, Ph.D., advokátem
sídlem v Praze 1, Maiselova 38/15

o 1 000 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 11C 37/2017–59 z 4. února 2019,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení 30 492 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.F.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal včasné odvolání proti rozsudku, kterým soud I. stupně žalobu zamítl a uložil mu zaplatit žalované náklady řízení.
2. Namítal, že soud I. stupně nesprávně zjistil některé skutečnosti: obsah jednání u rozhodčího soudu 23. 9. 2005 a že Řád žalovaného neobsahuje ustanovení o vrácení poplatku pro případ zastavení rozhodčího řízení. Věc také nesprávně právně posoudil. Občanský zákoník na věc aplikovat nelze, jde o nárok povahy procesní. To plyne např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 938/2016. Pro věc je důležité, že poplatek za rozhodčí řízení byl zaplacen. Žalobci byli v postavení nerozlučných společníků, tudíž nemá význam, kdo poplatek uhradil. Právo na vrácení poplatku má účastník bez ohledu na to, zda byl poplatek zaplacen např. i třetí osobou. Judikaturu, na kterou soud I. stupně poukázal, třeba vykládat tak, že jestliže výrok rozhodčího soudu (*Pozn.: že zaplacený poplatek za rozhodčí řízení nesou strany ze svého*) byl zrušen, měl rozhodčí soud rozhodnout o vrácení poplatku. Nemůže jít o bezdůvodné obohacení, neboť pak by to dopadalo i na soud v občanském soudním řízení v případě nevrácení poplatku či jiné platby. I zákon o rozhodčím řízení stanoví, že v otázkách neupravených se použije občanský soudní řád. Zde bylo namísto použít analogii zákona o soudních poplatcích. Judikatura, na kterou soud odkazuje, není veřejně přístupná. Rovněž interpretace promlčení soudem I. stupně není správná. Rozsudek tak je sofistickým zdůvodňováním zjevné nespravedlnosti s důsledkem protiústavnosti. Navrhl jej změnit a žalobě vyhovět.
3. Žalovaný navrhl rozsudek potvrdit. Zrušení výroku rozhodčího soudu o poplatku nezpůsobuje vznik nároku na vrácení poplatku (musela by tu být pozitivní úprava). Pravidla žalovaného, umožňovala částečné vrácení poplatku pouze ve vyjmenovaných případech (při zpětvzetí návrhu či námitky započtení ve stanovené době v rozsahu 50%, přičemž minimální poplatek, se nevrací). Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že poplatek se vrací vždy. Souhlasit lze s žalobcem v tom, že nejde o nárok z bezdůvodného obohacení. Jestliže Řád vrácení poplatku v takovémto případě neupravoval, není tu taková povinnost žalovaného. Šlo-li by však o vydávání bezdůvodného obohacení, správně soud konstatoval nedostatek aktivní legitimace žalobce.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek dle §§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a shledal, že rozsudek je správný.
5. Vyšel ze skutkových zjištění učiněných z provedeného dokazování soudem I. stupně, které jsou pro právní posouzení dostatečné a byly v odůvodnění přiléhavě popsány. Zpochybňuje-li žalobce to, jak soud vylíčil obsah jednání u rozhodčího soudu, není to pro věc významné. Obsah Řádu žalovaného včetně přílohy ohledně neexistující úpravy vrácení poplatku v případě zastavení řízení pro nedostatek pravomoci žalovaného byl popsán správně.
6. Soud I. stupně také věc správně právně posoudil, když vycházel z judikatury k rozhodné otázce. Nelze souhlasit s odvolatelem v tom, že šlo o judikaturu nepřístupnou, neboť soud čerpal jednak z nálezu Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. III. ÚS 2407/13 a dále z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 23 Cdo 3101/2011. Oba tyto soudy svou judikaturu umísťují na veřejně přístupných webových stránkách. Pokud žalobce poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 23 Cdo 938/2016, toto nemá pro věc žádný význam, neboť se týká zcela jiných otázek (přerušování řízení a posouzení povinnosti hradit náklady řízení po zpětvzetí žaloby).
7. Podstatou této judikatury je závěr, že rozhodnutí rozhodčího soudu o nevrácení zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení není vyňato z přezkumu soudů, případně zrušení výroku o zamítnutí žádosti o vrácení poplatku nepředstavuje titul k takovému vrácení (pokud předpisy rozhodčího soudu tuto otázku neupravují) a vrácení se lze po rozhodčím soudu domáhat žalobou o vydání

bezdůvodného obohacení. Tyto závěry plně dopadají i na tuto věc a vychází z nich též odvolací soud.

8. Plyne z toho, že nejsou důvodné námitky žalobce v tom směru, že by šlo o nárok procesní povahy, stejně tak nepřipadá v úvahu analogické užití zákona č. 549/91 Sb. o soudních poplatcích, jak rovněž dovodila výše uvedená judikatura. Je tomu tak i proto, že správa soudních poplatků, jakkoli souvisí se soudním řízením, se jinak řídí předpisy správního práva, konkrétně daňovým řádem (§ 13 odst. 2, 3 uvedeného zákona). Bylo, by jistě vhodné, aby Řád rozhodčího soudu upravoval i nárok na vrácení poplatku (jeho části) v případě zastavení rozhodčího řízení pro nedostatek pravomoci rozhodce, nicméně v daném případě tomu tak nebylo, tudíž žalobci nezbylo, než se domáhat vrácení z titulu bezdůvodného obohacení.
9. Zatímco k vrácení zaplaceného soudního poplatku (dle zákona o soudních poplatcích) je legitimován účastník řízení (v případě nerozlučných společníků pak kterýkoli z nich) bez zřetele k tomu, zda to byl právě on, který poplatek uhradil anebo tak učinila třetí osoba, k vydání bezdůvodného obohacení je aktivně věcně legitimován jen ten, na jehož úkor k obohacení došlo, tedy ten, jehož majetková podstata se zmenšila. Tento rozdíl soud I. stupně správně vystihl. Argumentace odvolatele by byla správná, pokud by šlo o vrácení zaplaceného soudního poplatku avšak v dané situaci tomu tak není.
10. Jak správně soud I. stupně uvedl, žalobce (ani po poučení soudem) netvrdil, že by to byl právě on, který poplatek uhradil. Tomu odpovídá závěr, že není aktivně věcně legitimován. Vzhledem k tomu není třeba se vyjadřovat k otázce promlčení.
11. Jelikož správně bylo rozhodnuto též o nákladech řízení včetně vyčíslení jejich výše, odvolací soud rozsudek dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
12. I v odvolacím řízení byl žalovaný plně úspěšný, má proti žalobci právo na náhradu nákladů v něm vzniklých. Ty sestávají z odměny za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání), 2 paušálních náhrad hotových výdajů a DPH (v jednotkové ceně resp. sazbě jako před soudem I. stupně).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za podmínek § 237 o. s. ř. Podat je lze do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 17. července 2019

JUDr. Zdeněk Stibral v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.F.